

hledí-li se ani k tomu, že se dovolal neprávem jiného zákonného ustanovení, totiž § 23 zák. čl. XL : 1879 místo § 22, ježto jde o trest pouze peněžité pokuty, nikoli vězení a pokuty, stanoví § 9 cit. nař. č. 61/20, pokud jde o vězení, nejvyšší sazbu jednoho měsíce. Tím vymezil dobu trvání trestu na svobodě za onen delikt nejvýše na tuto dobu, položiv maximum peněžité pokuty na roveň maximu trestu na svobodě v trvání jednoho měsíce. Jestliže tedy žal. úřad měně uloženou pokutu pro případ její nedobytnosti v trest uzamčení, stanovil jeho trvání na 75 dní, překročil trestní sazbu zákonem pro tento druh trestu na onen delikt stanovenou, pročež bylo jeho výrok v tomto směru zrušiti jako zákonu odporující, kdežto v ostatním zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

č. 3362.

Pozemková reforma. — Církevní věci (Slovensko): Postihuje soupisová povinnost v příčině majetku evang. obce náboženské faráře nebo kuratora?

(Nález ze dne 14. března 1924 č. 4098).

Věc: Béla S. v L. proti županu župy novohradské o trestní nález pro nesplnění soupisové povinnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Rozsudkem župana župy novohradské z 18. září 1922, v pořadí instančním vynesným, uznán byl st-1, farář l-cké evangelické reformované církve, vinným přestupkem § 5 vl. nař. z 9. ledna 1920 č. 61 Sb. spáchaným tím, že jako předseda církevní rady ref. církve v zákonné lhůtě nepřihlásil církevní pozemkový majetek, a odsouzen k pokutě 4000 Kč, příp. nedobytnosti pokuty do vězení na 90 dnů.

O stížnosti do rozsudku toho podané uvážil nss takto: — — —

Skutková podstata přestupku § 9, odst. 2 vl. nař. č. 61/1920, které bylo vydáno k provedení § 16 zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. (zák. záb.), doplněného zák. z 11. července 1919 č. 387 Sb. a zák. z 11. března 1921 č. 108 Sb., záleží v tom, že osoba, která jest podle cit. nař. (§ 1, 2 a 3) povinna soupisem nemovitého majetku, nepředloží soupis do určité pevné lhůty stanovené v § 5 téhož nařízení.

Dle § 1 cit. nař. jest soupisem povinna každá fysická a právnická osoba bez rozdílu státní příslušnosti, jež jest vlastníkem, spoluvlastníkem neb ohledně majetku vázaného uživatelem zabraného majetku pozemkového (§§ 2 a 3 zák. záb.) nebo zákonným zástupcem těchto osob.

Vyhledává se tudíž ke skutkové podstatě přestupku § 9 cit. vl. nař. jednak, aby šlo o zabraný majetek pozemkový t. j. ve výměře přes 150 ha půdy zemědělské nebo přes 250 ha půdy vůbec, jednak aby osoba stíhaná byla vlastnící nebo spoluvlastnicí majetku volného nebo uživatelem majetku vázaného.

St-1 popřel skutkové okolnosti tyto v obojím směru.

Tvrdil totiž hned při prvním svém výsledku, že sice veškeren majetek církevní přesahuje celkovou výměru 150 ha, že však je rozdělen mezi více právnických osob, z nichž žádná nemá majetek pozemkový

dosahující této výměry. Žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí ze skutkového předpokladu, že poz. majetek stojící pod správou st-le obnáší 260 kat. jiter, aniž uvedl, zda se jedná o půdu zemědělskou či o půdu vůbec. Jakým způsobem žal. úřad k tomuto zjištění dospěl, nelze ze spisů zjistiti. Stpú ve svém přípisu ze 16. listopadu 1921 sice uvádí, že l-cká ref. církev jest vlastníci pozemkového majetku ve výměře 832 kat. jiter (478 ha), toto tvrzení bylo však zmíněnou již námitkou st-le popřeno. Bylo proto povinností žal. úřadu, aby sporné okolnosti tyto vhodným způsobem vyšetřil a na jisto postavil, jakou výměru majetek ve skutečnosti má. Toto opomenutí úřadu zakládá podstatnou vadu řízení.

Podstatnou vadou trpí však provedené řízení i ve směru druhém. Žal. úřad vyšel při rozsudku z té okolnosti, že st-l byl povinen učiniti soupis jako předseda církev. rady kalv. církve. St-l již při svém výsledku tvrdil, že správa nem. majetku církevního náleží kuratoru Dr. L. B. a že zmíněná povinnost soupisová také jen jeho může postihovati.

K této námitce st-lově nezaujal úřad žádného stanoviska, zejména nezjistil, kdo jest vlastníkem nebo uživatelem onoho majetku.

Jestliže úřad veškeré tyto rozhodné okolnosti nevyšetřil a výsledek svého šetření st-li nesdělil, zakládá toto opomenutí úřadu podstatnou vadu řízení, poněvadž tím jednak st-li stížena byla jeho obrana a soudu vzata možnost přezkoušení nař. rozhodnutí po stránce jeho nezákonnosti.

Bylo proto uznáno dle § 6. zák. o ss.

Č. 3363.

Policejní právo trestní: * Ustanovení zák. č. 562/1919 o podmíněčném odsouzení neplatí pro trestní řízení před úřady politickými v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.

(Nález ze dne 14. března 1924 č. 4100).

V ě c: Kart B. v B. proti zemské správě politické v Brně o trestní nález.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím bylo odvolání st-lovo z nál. policejního řiditelství v Brně z 25. července 1922 (jímž byl st-l pro přestupek § 11 nař. z 20. dubna 1854 č. 96 ř. z. spáchaný tím, že dne 15. července 1922 na veřejné schůzi v Brně při odchodu intervenujícího orgánu státní policie tleskal a pískal, čímž pohoršení bylo způsobeno, podle § 11 cit. nař. potrestán vězením 5 dnů) zamítnuto, protože skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného jest prokázána. Současně žádosti st-lově za přeměnu uloženého trestu vězení v přiměřený trest peněžitý pro nedostatek okolností ohledu hodných nebylo vyhověno.

Rozhoduje o stížnosti vycházel nss z následujících úvah: — — —

St-l vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že »uložený trest jest vyšší, než nejnižší stupeň trestu, který by bylo vyměřiti podle všeob. zák. trestního (§ 11 cis. nař. z r. 1854). Podle všeob. zák. trestního by bylo na příklad mnohem těžší delikt § 314 potrestati